

De koning is nog veel ouder dan de koningin en 't is toch wat een gelukkig huwelijk, zeggen ze!"

„Juffrouw Bol" zeide de dokter uit de hoogte, „ik zal je ook wat druppels ingeven, maar van die druppels welke de menschen inkrijgen, die op 't punt staan naar Meerenberg te vertrekken."

„Die kan u haar beter ingeven; ik heb er niet van noodig."

„Maak dan ook maar dat je naar boven komt en bemoei je niet meer met zaken, waarvan je geen begrip hebt."

Het huis daverde van den slag waarmee juffrouw Bol de deur toewierp, harder dan zooeven de storm het had kunnen doen.

### XXIII.

De volgende morgen brak aan, grauw, nattig somber; de golven joegen onstuimig tegen het land als waren zij nog verontwaardigd over het geweld, dat dien nacht met hen gedreven was.

De dokter was tegen één uur bij den vrouw van den timmerman geroepen en eerst tegen zeven uur t'huis gekomen; hij nam een paar uren rust en kwam eerst omstreeks tien uur beneden.

Het ontbijt stond gereed en Rose Marie zat met een handwerkje op haar gewone plaats; haar opgewondenheid was voorbij, zij scheen kalm, zelfs een weinig mat, zij zag wat bleek en haar oogen waren zwart omkringd.

De dokter kwam binnen en zij wenschte hem goeden morgen.

„Heb je goed geslapen?" vroeg hij belangstellend.

„O ja, buiten verwachting, 't komt zeker van de druppels?"

Hij glimlachte. „Ja, dat kan wel."

„En u is nog uit geweest, vertelde de juffrouw. Zij is zoo uit haar humeur, ik weet niet hoe 't komt, gister was zij voor haar doen nog al aardig en hartelijk."

„'t Weer zit haar in 't hoofd, denk ik. Stoor er je niet aan!"

Zij ontbeten samen; de dokter vertelde nu van zijn tochten van gisteravond en van bijzonderheden, die hij gedurende het tweede gedeelte van den nacht over den storm had vernomen, en toen het ontbijt afgelopen was, stond hij op om een paar visites in het dorp te maken. Rose Marie bleef hem in den weg staan.

„Oom," begon zij met neergeslagen oogen en gebogen hoofd in de houding van een schuldige, die gratie vraagt, „was u gisteravond boos op me, omdat ik mij zoo gek aanstelde? 't Was erg familiair van me, maar ik heb mij zoo ongerust gemaakt en ik was zoo blij u weer te zien; ik wist niet, wat ik deed."

De dokter lachte vriendelijk.

„Wel neen Rose, wel neen! Ik was niet boos maar om je de waarheid te zeggen, had ik liever dat je je een beetje had goed gehouden voor juffrouw Bol. Zij weet natuurlijk niet in welke verhouding wij tot elkander staan en vindt het misschien vreemd dat je zoo ongerust bent om iemand, die je in niets bestaat!"